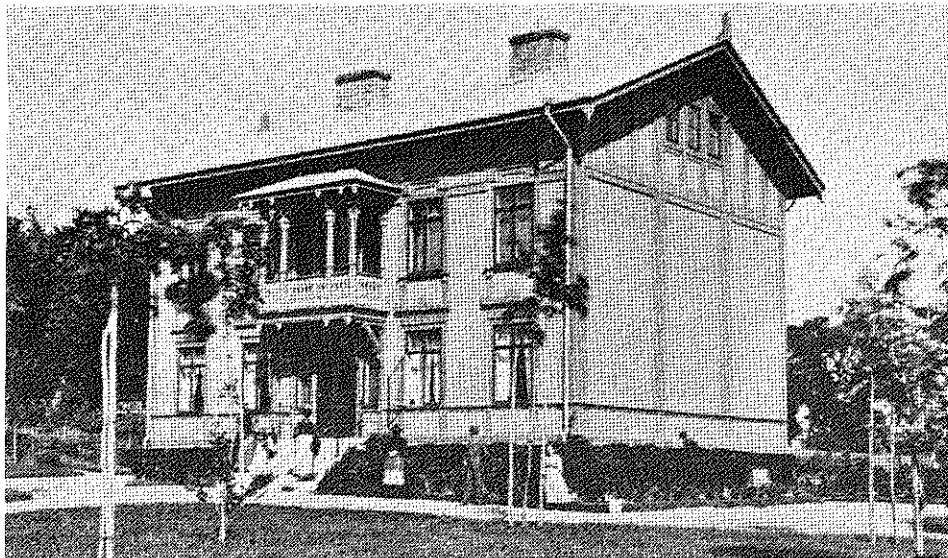

BÖSKOLAN 100 ÅR 1888–1988

Lärarna promenerar i led på skolgården. Lägg märke till drakornamenten på taknockarna. Året är 1903 enligt en upphittad anteckning, men anges till 1910-talet i Oscar Jonssons "Örgryte gamla skolor".

BÖSKOLAN 100 ÅR

Lärarehuset på Bö

Lärarinna om skolan på 1880-talet

Småskollärarinnan Clara Petersson tog lärarinneexamen 1879 vid Svenssons seminarium i Göteborg och börja-

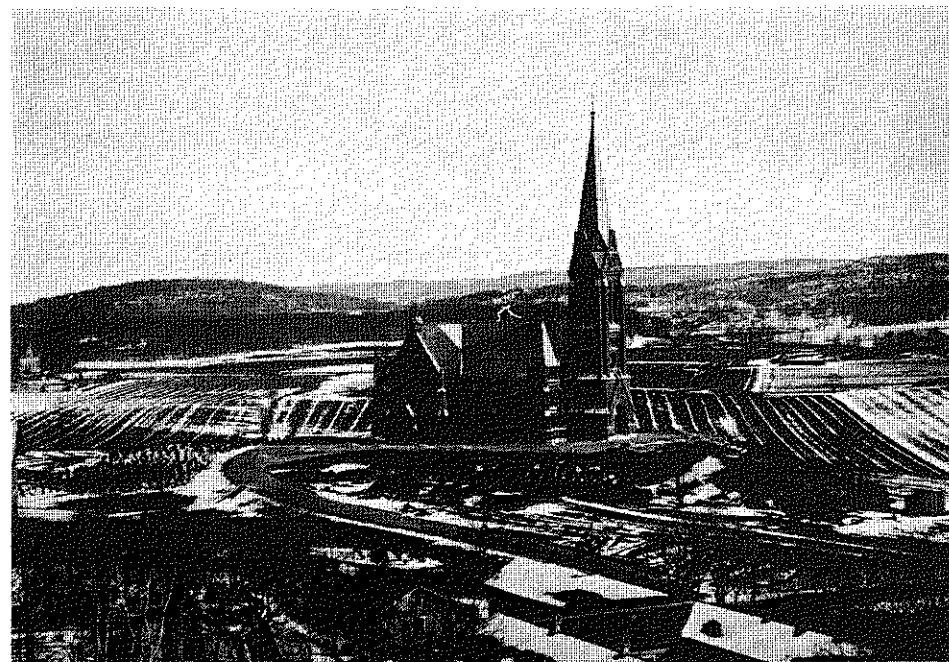
de vid Torpa skola samma år. Vi låter henne själv berätta — enligt ett tidningsurklipp från 1940.

Lästiden var då åtta månader, inte som nu nio. Och Örgryte var inte då,

vad det är nu! Vi var två på Torpa skola och tre på Bö. På Bö var det skolläraren och organisten Johan Holm och hans två systrar Fiken och Mathilda Holm. Fiken var småskollärarinnan och Mathilda handarbetslärarinnan. I Krokslätt var det bara lärare Hagberg och fröken Sundberg. Och så kom slöjdlärare Högström till år 1879. Det var hela lärarepersonalen i Örgryte, så den har vuxit betydligt.

Men den gamla goda tiden fanns allt då! Tänk bara hur det gick till, när vi fick

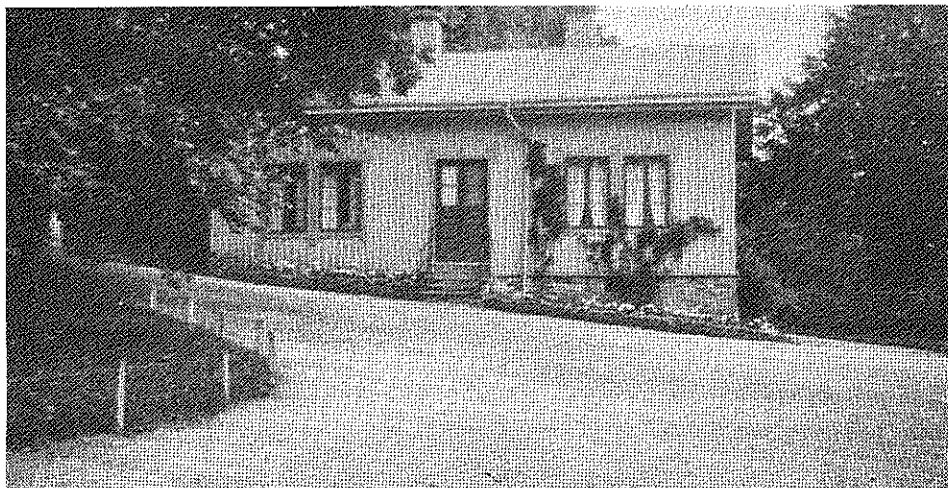
mer betalt. Vi hade då 75 kronor var tredje månad, och det räckte förstås inte till. Så hade vi ju rum och ved. Och lyckligtvis hade jag ett gott hem, annars skulle det ju inte gått att klara sig i en stad som Göteborg på den lönen. Gamle Busck, som ägde Almedals fabriker, sa en gång till oss: Ni har det allt bra, ni! Jaha, sa vi, men vi har så dåligt betalt! Har ni det, sa Busck! Varför begär ni inte mer? Så lade vi in ansökan om att få bättre betalt, och vi fick 100 kr till om året utan vidare.

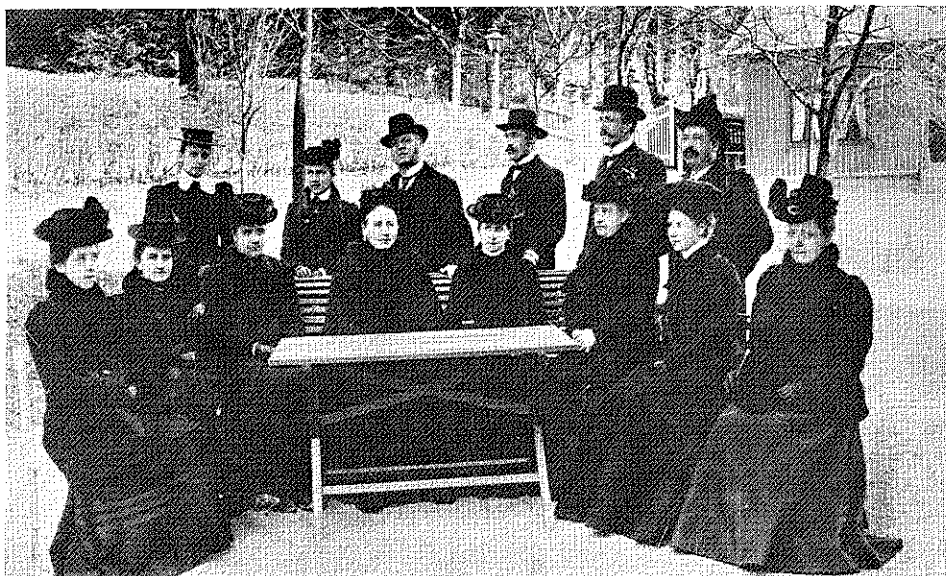
Det är gaveln på Böskolan som skymtar t.v.

Så här såg omgivningen ut när kyrkan var klar två år efter skolan.

I förgrunden syns orangerierna.

Jakobstorpet på Böskolans tomt.

Böskolans lärare år 1900

Stående fr.v: Anna Larsson, Albertina Westmark, J G Holm, S A Samuelsson, John Josefsson, C A Siberg. Sittande: Anna Cervin, Sigrid Josefsson, Hilma Hillberg, Helga Börjesson, Clara Wallin, Hedvig Siberg, Sofie Larsson, Ida Johansson.

Gammal elev berättar om Böskolan vid seklets början

Min far var statare och flyttade från Dalsland till Kärralunds gård. Jag kom till Böskolan och skrevs in av överlärare Holm, en ärevärdig gammal man med polisonger, grånad i skolans tjänst. Han var örgrytebo och lärarson och hade sett socknen växa från 800 till dåvarande 16 000 invånare. Med tanke på skolans omgivning trodde jag att eleverna var överklassbarn ur släkterna Dickson, Hamilton, Ekman, Mark och Prytz. Så var det emellertid inte. De flesta bodde i förstaden på båda sidor om Danska vägen åt Redbergslid till. Min första lärarinna blev fröken Klara Wallin. Hennes klass bestod av ganska välvårdade barn, som hon sökte bibringa goda kunskaper, särskilt i kristendom.

Vid vårterminens slut blev vi flyttade till "första klass", som det då hette, och vi fick gå för överläraren själv. Det blev blott för en termin, och sedan lämnade han sin skola för alltid. Vårterminen 1904 kom Anders Andrén från Gårda för att överta Holms klass och dennes uppgift som överlärare. När vi nu var uppställda på skolgården för att marschera in, kom R A Cederqvist fram och frågade, om han fick byta till sig några av Andrén's pojkar. "Jag känner dem ju inte", var Andrén's svar, och så plockade Cederqvist till sig tre av oss. Så fick förstås Andrén tre pojkar i stället. Cederqvist hade kommit till Bö en termin tidigare och hade under den gångna terminen undervisat oss i slöjd, ty Holm hade själv inte slöjden. Han kände oss alltså och visste vilka

pojkar han tog över. Cederqvist var närking. Han hade tagit studenten och väl någon tid legat vid universitetet, förmodligen utan att ta någon examen. En tid hade han försörjt sig som privatlärare.

Han var praktiskt lagd, intresserade sig för trädgårdsskötsel och hade drivbänkar i sin täppa. Han ägnade sig också åt hönsskötsel.

Någon framstående lärare var han knappast. Historia var nog hans ämne, och det var roligt, när han läste Starbäck's historiska berättelser. Ett annat ämne som intresserade honom var sången. Hans instrument var aldrig annat än stämgaflöjt.

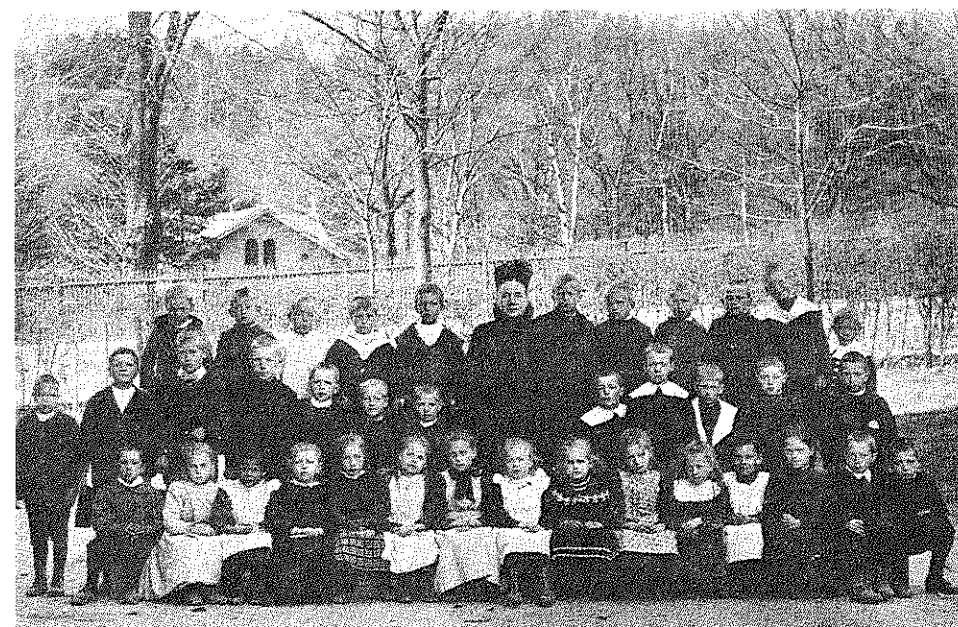
Cederqvist ivrade för skogsplantering. Med svenska fanan i tåten och med glada sånger på våra läppar tågade vi ut till någon plats, där vi gick till attack mot sterila ljungstackare. Pojkarna hackade hål och flickorna satte plantorna. Något extra gott hade man kanske i matsäcksväskan, och

dessutom bestods det en kagge svagdricka, som vi flitigt besökte, tills den var tom.

Mer än en gång var jag hemma hos Cederqvist och fick titta på de dubbla bilderna genom det underbara stereoskopet, där de förvandlades till en enda levande bild. Han lärde mig också några tyska ord ur Löfgrens läsebok, ty naturligtvis skulle jag bli läskarl.

När vi hunnit till 4:e klass – nu 6:e – blev vi återbördade till Andrén, som nu blev vår lärare. Hans lektioner i modersmålet minns jag än i dag. Hans kristendomslektioner var kunskapsrika och uppbyggliga.

Bland övriga lärare märktes paret C A och Hedvig Siberg, mannen en tid överlärare. Och så var där ännu ett lärarepar, John och Sigrid Josefsson. Amandus Samuelsson också lärare vid denna tid, var den duktigaste i slöjd. Två äldre lärarinnor hade sin bostad i vaktmästarehuset. Det var fru Helga Börjesson, alltid klädd i drott-

Fru Helga Börjesson med sin 2:a-klass våren 1903 vid Böskolan.

ning-Sofia-mössa, och fröken Hilma Hillberg. Deras bostad övertogs av fröken Amanda Johansson, hos vilken två av mina syskon njöt undervisning.

Jag gick i skola under katekesläsningens tid. Kristendomsämnet hade gott utrymme på schemat. Visst blev det ibland ett tanklöst rabblande. Men när katekesläsningen förbjöds, "kastade man ut barnet med badvattnet".

Med tanke på de många fattiga hemmen, hade man ordnat med mat för dem, som anmälde sig här till. Maten bestod av en 5-öres kaka bröd samt mjölk. Vi får härmed komma ihåg, att för 5 öre fick man vida mer än nu, och kakan var visst inte så liten. Trätofflor tillhandahölls också åt dem som begärde. Men fastän mina föräldrar var fattiga, ville de ej anlita det allmänna. De ville själva sörja för sina barn.

En person, som icke får förbigås här, är vaktmästare Jonsson. Sträv och sträng syntes han oss, och en och annan ibland oss har nog fått en mer eller mindre välförtjänt örfil av honom, men säkert var han en duktig karl, som väl fyllde sin uppgift. Tänk bara vilket arbete att hålla det stora skolhuset med alla kokskaminer och fotogenlampor rent och i ordning. Det blev ingalunda lättare genom den ständiga duplicer-

ringen. Så var det också hans uppgift att till skolan hämta sådana barn, som försummade sin skolgång. Så skulle även skolgården hållas ren. Men inte nog med detta, han var även kyrkvaktare i den stora närbelägna kyrkan. (Före Per Jonsson var Frans Emil Svensson vaktmästare på Bö.)

Prosten Ekberg var död, när vi kom till Örgryte 1903. När det så blev val, utföll detta så, att Nilman efter fjärdemanskallelse blev församlingens kyrkoherde. Fröken Beatrice Dickson ville kalla Albin Holm, senare kyrkoherde i Annedal, men Lyckholm framförde Nilman, som då var präst i Göteborgs Kristine församling. Pastorsadjunkt i församlingen var då Haugsten, som var min fars förtrogne och hos vilken han ibland sökte råd och ledning.

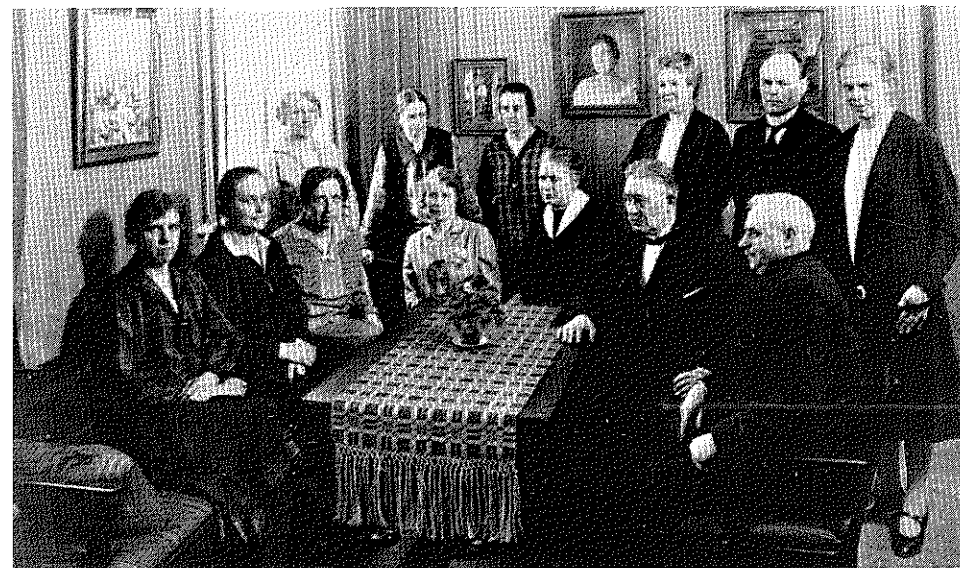
Nyss gick jag runt Böskolan. Det gamla skolhuset står kvar men har fått en tillbyggnad. Vaktmästarebostaden är riven och lärarebostaden är nu bl a bospisningslokaler. Lundens skola har nu för länge sedan övertagit barnen från Danska vägens förstäder. De barn, som nu undervisas på Bö, är från stadsdelarna runt omkring där fattigdom i gammal bemärkelse knappast existerar.

Överlärare Lars Andersson ser tillbaka

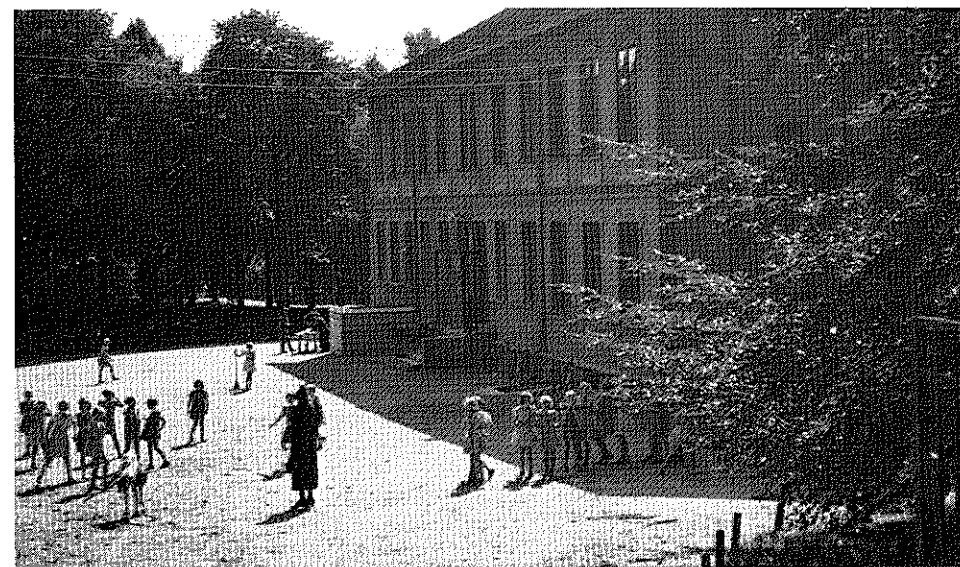
Lars Andersson – den förste överläraren i Örgryte – uttalade sig för pressen, när han lämnade sin tjänst efter 38 år i församlingen. Han talade då om, att det förr fanns ett verkligt hat mellan skolrotarna. Om man skickade ett barn från Gårda till Krokslätt, kunde man inte vara säker på, att det kom helskinnat därifrån. Skulle man sända ett barn för Jultomtarna för att ta mått på kläder, måste en lärare följa med. Den tilltagande hyfsningen har mildrat

motsättningen, och den slagsmålsanda som rådde förr har försvunnit. Motsättningen mellan olika stadsdelar har utjämnats. Ett annat utslag av råhet hos skolbarn förr var, att de kastade glåpord efter lärarna ute på gatorna.

Vad som särskilt slog mig, då jag år 1900 började som lärare i Örgryte, var den stora fattigdomen som då rådde. Det var beklämmande interiörer, som man mötte i hemmen. Nöden och spriten satte tyvärr alltför ofta sin prägel på många hem. Det var ofta ett stordåd av mödrarna att klara det som de gjorde.

Böskolans lärare 1924 och överlärare Lars Andersson
Stående fr.v.: Elin Johnsson, Edit Persson, Lily Ottosén, Inez Ridell, Gustaf Ridell, Anna Zachrisson. Sittande: Vilma Andersson, Margot Petersson, Anna Cervin, Sylvi Andréén, Amanda Johansson, S A Samuelsson, Lars Andersson.

Det är många som har cyklat till skolan. Flickorna spelar brännboll och fröken har hatt och handväska. Längst bort arbetar snickarna. De bygger ett splitterskydd utanför träslöjdsalen. Detta skall kläs med sandsäckar på insidan. Året är troligen 1940.

Magister Hegelius och klass 3 läsåret 1932–33.

Gunnar Hegelius, f d tillsynslärare i Bö, berättar:

Jag var nyexaminerad och tjänstgjorde som vikarie i Buråsskolan, när överlärare Lars Andersson kom på besök i klassen. Han erbjöd mig fast tjänst i Bö och det tyckte jag var fantastiskt. Jag bodde ju i Örgryte och visste hur eftertraktat det var att arbeta i den skolan. Uppenbart hade överlärarkollegiet stort inflytande på vem som skulle anställas.

Höstterminen 1932 kom jag alltså till Böskolan. Vaktmästaren där var glad. Man hade just under sommaren rivit ut de gamla kaminerna ur klassrummen och installerat centralvärme, vilket befriade honom från många tidiga morgontimmars besvärligt arbete vintertid.

Skolan hade ett ovanligt enhetligt barnmaterial. Barnen kom från villaområden i Skår och Jakobsdal samt den villabebyggelse i Bö som fanns

runt skolan och som då nådde fram till Lillkullegatan. Vi hade stort stöd från hemmen. På examen var det alltid fullt av föräldrar närvarande. Det hände att överläraren som satt i Gamla Gårdsskolan, fick förfrågan om hur man kunde komma in på Böskolan och vad det kostade att gå där. Man trodde att det var en privatskola.

Skolans läge gav rika tillfällen att praktisera undervisning utanför klassrummet, vilket tidigare ej varit så vanligt. Överåsparken utnyttjades flitigt för naturstudier, och utsikten högst uppe på berget blev till hjälp vid hembygdsundervisningen. Gymnastiklektioner vintertid kunde lätt ersättas av skidåkning på åkrarna vid Lillekullegatan.

I klass 3 och 4 hade man 35–37 elever, pojkar och flickor var för sig. Nästan alla sökte och kom in på läroverk eller flickskola efter årskurs 4, och det var ingen betygsinflation, för man

tenterade in med prov. I klass 5 sammanfördes kvarvarande elever till en samklass, som i regel kom att bestå av högst 20 elever. Efter årskurs 6 skedde en ny "avtappning" till läroverk, så att endast ett fåtal elever var kvar, vilka hänvisades till klass 7 i Lundens skolan.

Till inventarierna i varje klassrum hörde en rotting. Den enda gång jag behövde använda den var när jag kom tillbaka från militärtjänst. En av de sista dagarna under vikariens tjänstgöring, hade en av pojkarna ofredat en dam på Danska Vägen och varit synnerligen oförsämd mot henne. Överläraren beordrade aga och deltog själv som vittne.

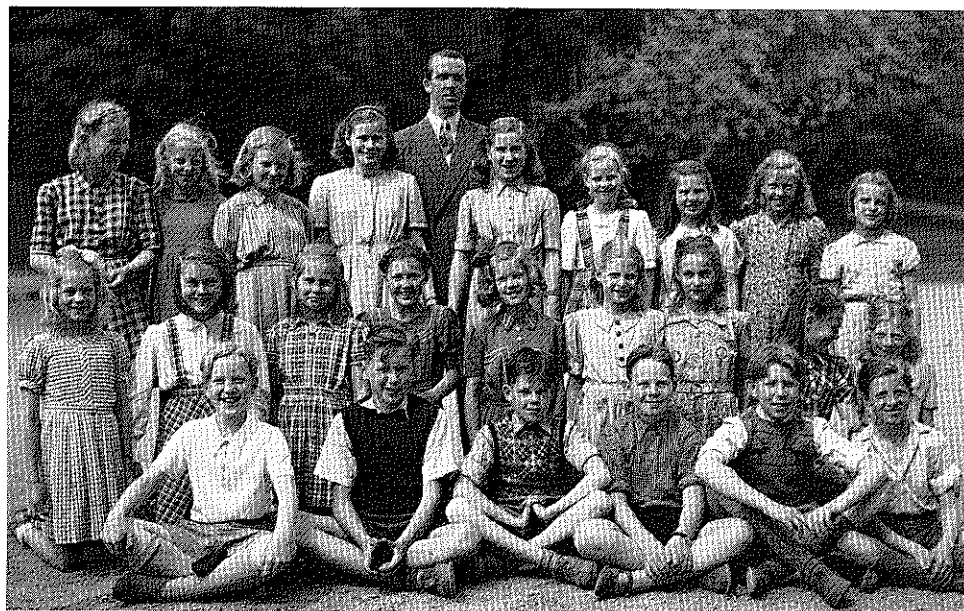
En annan uppgift som ålåg läraren var att ta emot betalning av eleverna för skolmateriel. Det blev många ettöringar och tvåöringar att samla in för t.ex. bläckstift. Man skrev ju med bläck, och inför varje "skurlov" skulle eleverna tömma och skölja ur bläckhor-

nen, så att städerskorna kunde göra sitt jobb.

Innan skolan byggdes till var vi mycket trångbodd. Det fanns 8 klassrum, men ett av dem var inrett till gymnastiksal. Dessutom fanns 2 handarbetssalar och i källaren en träslöjdsal. Som mest var vi 12 klasser. Det innebar duplikation, dvs. i de flesta klassrummen fick två klasser läsa alternerande. En klass började kl. 8 och en annan kl. 10. Det blev sena dagar, som för många slutade först kl. 16.15.

Under en period i början av andra världskriget fick vi avstå en del av skolan till militärförläggning. Det var besvärligt, och det hände att vi fick kliva över halmmadrasser för att komma fram i korridorerna.

År 1942 var tillbyggnaden klar, vilken gav 8 nya klassrum, gymnastikavdelning med dusch, toaletter och specialsalar. Samtidigt revs Jakobstorpet liksom de gamla torrdassen. Lärarhu-

Magister Hegelius med 5:e klass vårterminen 1947.

set byggdes till och gav efter hand plats för, utom vaktmästarebostad, skolmåltider, skolsköterska och tandklinik.

År 1953, sedan Lundensskolan bildat eget överlärdistrikt, blev Böskolan huvudskola i Örgryteområdet. Detta innebar att för första gången skulle överläraren, sedermera rektorn, placeras vid skolan. John Digerfeldt blev

den förste innehavaren av denna tjänst.

Vid denna tid pågick diskussionen om enhetsskolan, och år 1955 utsågs bl.a. Örgryteområdet att starta försöksverksamhet med enhetsskolans tre stadier. Detta kom att innebära, att Böskolan skiftade karaktär och blev en högstadieskola, där årskurserna 7, 8 och 9 under många år kom att vara dominerande.

Magister Hegelius var högstadielärare när han gick i pension. Här med klass 9 år 1959.

F.d. elev berättar om Böskolan i början av 40-talet

Hösten 1941 började jag, sex och ett halvt år gammal, i Böskolan. Jag hade dittills levt ett fritt och härligt liv i en stadsdel som fortfarande var ett nybyggsområde. Det var gott om dammar och gyttjepölar som man kunde falla omkull i. På byggena fanns det spik, bräder, armeringsjärn som man kunde släpa med hem. I Ekorrdungen fanns det kojor, klätterträd, farliga fylle-

gubbar och tombuteljer. Det fanns myror, gråsuggor, konstiga fåglar och härliga blommor. Här fanns egendomliga lukter. På fältet mellan S:t Sigfridsgatan och Rangeltorpsgatan betade kor som man kunde tjuvmjölka om man var djärv nog. 1940 kom det beväringar som bjöd på varm kakao och hårda ostsmörgåsar, och som gav bort tomma patronhylsor.

Att lämna detta liv och underkasta sig skolans disciplin var en svår omställning. Den första kontakten togs fö-

Skolan efter om- och tillbyggnad år 1942. Under kriget eldade man med ved. Det gick åt en stor trave till Böskolan.

re terminens början på plågis (nuvarande bamba). Diverse mjölkttänder drogs ut och andra plomberades av skoltandläkaren fru Siberg. Min snälla pappa väntade utanför och tryckte varje gång en femtioöring i min hand när tortyren väl var över.

De två första åren (i småskolan) gick pojkar och flickor i samma klass. I årskurs 3 inrättades pojk- och flickklasser, varvid pojkarna undervisades av en "magister" och flickorna av en "fröken".

Min skolstart var olycklig. Jag var nog ett s k skolomoget barn och jag kände inte att min fröken tyckte om mig. Hon hade svårt för pojkarna men flickorna hade fjäsk. Det var en befrielse att få börja för magister. Agan fanns där visserligen som förut, men vad gjorde det, när man märkte att läraren i grund och botten tyckte om sina elever, uppmuntrade dem och berömde dem så fort det fanns anledning.

Det som jag dock minns med glädje från småskolan var julförberedelserna: alla de vackra saker vi formade i lera och sedan målade, alla de härliga advent- och julpsalmerna. Jag minns med samma glädje våravslutningarna, alla vackra blommor som plockades, den s k examen med utställning av alla elevarbeten, feststämningen, de vackra sommarkläderna och sommarpsalmerna.

Det bästa i skolan var träslöjden, som ägde rum i de lokaler som rektors-expeditionen nu har. Nästan lika roligt var det med gymnastik, särskilt hoppa bock, klättra i lina och spela brännboll. Musiken (som då hette sång) var egentligen lika rolig, men det fick man inte låtsas om, för ämnet ansågs litet löjligt och hade tyvärr låg status. Övningsämnen blev de som senare i livet kom att ge den största tillfredsställelsen på det rent personliga planet. (Det förstod man inte då.).

Lärarna står uppställda i trappan som fanns mellan Böskolan och kyrkan.

Folkskoleinspektör Bruno Lundgren med fru tillsammans med lärarna i Böskolan år 1946.

Nedersta raden fr.v.: Ingeborg Ekdahl, Vesla Lundgren, Bruno Lundgren, Gustaf Ridell, Inez Ridell, Sylvi Andrén. Andra Raden: Margot Petersson, Sally Engkvist, Emma Blomqvist, Tora Norén, Solweig Lundberg, två tillfälliga vik., Elin Johrin. Tredje raden: Astrid Helldén, Lilly Ottosén, Valborg Agård, Alfild Norén, Elsa Larsson, Elsa Hvarfvén. Översta raderna. Bertil Rudqvist, Bertil Liljedahl, Anna Zachrisson, Robert Hillén, Anna Brolén, Werner Bryman, Hanna Wåhlström, Margareta Hedfors, Sissie Janson, Gunnar Hegelius.

När man blir äldre uppfattar man tiden annorlunda än när man är barn. En tiominutersrast går blixtnabbt för en äldre lärare. För barnet känns den ganska lång. Jag minns att man hann med mycket under varje rast. På vintern var det snöbollskrig. På våren och hösten spelade pojkarna kula (och satte upp kulpyramider, tennsoldater eller elastolinsoldater), brännqlasen kom fram, och man satte eld på skosnören och pappersbitar eller fnöske som kunde plockas i ett buskage uppe vid kyrkan. Det bästa var dock att leka "Hundarna tjuar i tio minuter". Området mellan kyrkan och skolan delades då inte som nu av en gata. Skolgården var lite större och avslutades i söder med en bred trappa som ledde upp till kyrkan. Här samlades varje rast skolans pojkar. Två lag bildades. Det ena skulle ta sig över skolgården. Det andra skulle förhindra att detta skedde. Det blev många gånger ganska hårda tag, men det var roligt. Någon lärare ingrep aldrig. Alla lärarna brukade promenera tillsammans "på linje" över skolgården och verkade helt upptagna av allvarssamma samtal. Det var ofta slagsmål på rasterna. Två pojkar kunde ses brottas på marken medan en klunga andra pojkar bildade ring och hejade på sin favorit. Detta var normalt och lärarna reagerade sällan eller aldrig.

Från årskurs 3 lekte flickor och pojkar för sig. Flickorna lekte mer stillsamma lekar. De hoppade hage och hoppade rep. Pojkar som gick hos magister lekte inte med flickorna. Det var en oskriven lag.

Den sk frukostrasten (=lunchrasten) var rejält tilltagen för att barnen skulle hinna gå hem och äta. De som hade vägen förbi Delsjöbäcken dröjde sig gärna kvar där ett tag. På vintern fanns det branta, fina iskanor från Delsjövägen ner mot ravinen. Det fanns gott om isflak att hoppa på i bäcken. Det fanns träd, vars grenar

sträckte sig ut över vattnet. Man kunde hasa sig ut på en sådan gren och se om det gick att kasta sig över till andra sidan bäckstranden. Det hände efter ett och annat sådant experiment att man kom för sent efter rast. Skolgården låg öde. Trappan upp till skolan var öde, korridoren tom. Man hörde lärarens röst inne i salen. En knackning, dörren öppnades och in trädde syndaren, plötsligt medelpunkten för allas intresse. Skandalen var ett faktum.

Utflykter, studiebesök var ovanliga. Ibland gick man "på vandring" upp till Delsjön. Barnen gick på två led med läraren bredvid inspekterande att alla gick ordentligt. Hoppade några ur ledet för att plocka tussilago i ett dike, var magisterns spatserkäpp snabbt på plats. En utflykt gick till Marstrands fästning, en annan till Kungälv, där fästning och glastillverkning studerades och pepparkakor inköptes.

På våren i årskurs 4 arbetades som aldrig förr. Det gällde att de som skulle pröva in på läroverk var väl förberedda. Kanske kunde en stolt folkskollärare sedan säga på hösten att 10 av hans elever kommit in på läroverk. För att ha en chans att bli antagen gällde det att väl behärska de fyra räknesätten, vara kvick i huvudräkning och en mästare i sortförvandling. Beträffande rättskrivningsprovet hade man hört att tre stavfel godtogs — inte mer. Ramsorna satt som berget: "alltid stavas alltid. . .", "en djävur djäkne tyckte sig i djupet se ett djävulskt djur", "damm, lamm och ramm".

Vårterminen 1945 lämnade jag Böskolan för alltid. En dag i slutet av augusti samma år gick en obeskrivligt stolt mor med sin 10-åriga son till Patterssons Nya Hattmagasin på Korsgatan för att köpa en grå skärmössa med grön rand. En åttaårig skolgång på Hvitfeldtska läroverket väntade.

Jan Hellekant

Personalen på Böskolan höstterminen 1987

Övre raden fr.v.: Rektor Lennart Ohlsson, fritidspedagog Marie Fahlén, lärarvikarie Eva Liljefors, vikarierande lärare Sophie de Knoop-Bergström, lågstadielärare Ingegärd Breding, mellanstadielärare Anita Jordö, mellanstadielärare Birgitta Ankarvärn-Drimmer, lärare i särskild undervisningsgrupp Johnny Enkvist, lågstadielärare Jones Britta Hamberg och mellanstadielärare Hans Hultqvist.

Nedre raden fr.v.: Vikarierande husmor Ann-Marie Lundgren, ekonomibiträde Gull-Britt Hjortberg, ekonomibiträde Marianne Härsjö, mellanstadielärare Margareta Glanse, ekonomibiträde Ulla Johansson, mellanstadielärare Torbjörn Weihard, speciallärare Margareta Emanuelsson, idrottslärare Jana Gaisler, elevassistent Marion Peterson, lokalvårdare Mait Sjökvist, skolsköterska Inga Collin, byråassistent Eva Toresson, fritidspedagog Hélène Starck-Johnson, studierektor Birgitta Hellekant, lågstadielärare Ingrid Karlsson, lokalvårdare Chomphoo Svensson, byråassistent Ulla Engström, lärare i särskild undervisningsgrupp Kerstin Granat, vaktmästare Assar Pettersson och lärare i svenska som andra språk Gun Jarkvist.

Studierektorn om 1980-talets Böskola

– Hej! Kan Du hjälpa mig Fröken?

– Nej. Jag vill inte räkna mer. Jag har planerat att läsa nu.

Så här kan en nybörjare på Böskolan säga i dag. Skolan har demokratiserats. Medbestämmande och eget ansvar karaktäriserar arbetet. Lektionspassen är långa, eftersom man inte vill avbryta innan man är klar. Sloandet av specialklasser har lett till en individualisering som var otänkbar förr. Samhället har tagit på sig ett stort socialt ansvar. Barn som förr hade långt att gå till Böskolan får i dag åka taxi eller buss. Förr hade man bullkök i Underås för behövande barn. I dag äter alla elever lunch i skolans matspiser.

Samlad skoldag provade Örgryte redan år 1918. Den är i dag generellt genomförd på lågstadiet. Det gamla lärarhuset har gjorts om till fritidshem och skolbespisning.

Örgrytes första lärare anförde som merit att han kunde både kroppssympa och åderlåta. I dag finns skolsköterska på skolan.

Den gamla skolan har varit med om mycket. Att vara nödbostad åt bostadslösa efter första världskriget och logement åt soldater under andra världskriget. Att bli ombyggd 1942 allt medan undervisning pågick och att få gamla värdefulla arkivhandlingar förstörda genom brand på 50-talet. Skolgården har också blivit offer för en trafikled som skiljer skolan från kyrkan.

Trots att Böskolan är skamfilad eller kanske just för att den är sliten och gammal är den älskad. Den har bevarat sitt goda rykte. Lärarna blir trotjänare. Föräldrarstödet är starkt. Eleverna är medvetna och stolta över skolans tradition.

Böskolan som började som sexårig har nu när högstadiet flyttat till Lundens skolan slutit cirkeln och åter blivit sexårig.

Böskolan i januari 1988
Birgitta Hellekant

Efterskrift

Materialet till de tre första artiklarna kommer från Oscar Jonssons "Örgryte gamla skolor". Bilderna kommer också från nämnda skrift. Fotot på första sidan finns på rektorsexpeditionen. De tre sista artiklarna är nyskrivna och publiceras liksom foton för första gången.

Böskolan i januari 1988
Birgitta Hellekant

Ht 1987 klass 6 med sin klassföreståndare Margareta Glanse.